

Benim Canım Ailem

Başkomiser Galip Hikâyeleri

Çağatay Yaşmut

İÇİNDEKİLER

Benim Canım Ailem / **13**

Yabancılar / **87**

Can Sıkıntısı / **169**

SARIKAMIŞ, 2000

Doğu Anadolu'yu esir alan ve yılın büyük bölümünde yerden kalkmayan beyaz örtü, ilkbahar geldiğinde istemeyerek de olsa yavaş yavaş erimeye başlar, yerini canlı bir yeşillığe bırakır. Havaaların ısınmasıyla birlikte çiçekler açar, her tarafı börtü böcek sarar. Kuşlar gökyüzünde özgürce uçar. Yaz mevsimi bölgeye canlılık getirirken, hiç kesilmeyen rüzgâr serinlik katarak yaz güneşinin yakıcı etkisini azaltır. Geceleri ortaya çıkan sert soğuk ise ısırmaya devam eder.

Yine böyle ayaz bir gecenin sabahına karşı, gün ağarmaya hazırlanırken, Mümtaz rayların üzerinde yürüyordu. Bu bölgedeki rayların kontrolünden ve trenlerin kazasız belasız yoluna devam etmesinden o sorumluydu. Büyük dikkat isteyen, zor ve yorucu bir işi vardı. Raylarda meydana gelen en ufak bir bozukluk, trenin raydan çıkmasına neden olabilirdi. Bu yüzden, gözlerini dört açmalıydı. Ayrıca, kar kış demeden onca yolu yürümek sıkı bir kondisyon gerektiriyordu. Olsun. İşini çok seviyordu. Dünyaya bir daha gelse, yine demiryolcu olarak rayların kontrolünü yapmaya talip olurdu. Kırk yaşındaydı ve gençliğinden beri aynı işi yapıyordu. Gücü el verdiğince de yapmayı sürdürecekti. Issızlığın ortasında tek başına kaybolmayı severdi Mümtaz. İnsanlarla iç içe olmayı istemezdi. Çocukluğundan beri hep yalnızlığı sevmiştir. En yakın arkadaşı trenlerdi.

Yürürken doğayla bütünleşir, âdeta doğanın kendisi olurdu. Özgürce düşüncelere dalardı.

İlerideki Sarıkamış İstasyonu'nun peron ışıkları seçiliyordu. Oraya varınca, İstasyon şefi Muammer Abi'nin her sabah sobanın üzerinde demlediği çayını yudumlar-ken, sobanın yanına kedi gibi sokularak sigarasını tütürmek en büyük keyfiydi.

Demiryolunun bitişiğindeki mezarlığın önünden geçerken Fatıha Suresi'ni okumayı ihmal etmedi. Özellikle, Satılmış Ağa'nın lösemiden evvelsi gün ölen on dört yaşındaki kızı Fadime için de dua mırıldandı. Şu en baştaki mezar onundu. Huzur içinde yatsın! *Allah, onu mutlaka yanına almıştır*, diye düşündü. Hayatlarının henüz çok başında bu dünyadan göçenler için yüreği sızlıyordu.

Saatine baktı. Yarım saat sonra ekspresin Sarıkamış'ta olması gerekiyordu ama her zamanki gibi yine gecikecekti. Çünkü bugüne kadar trenin rötarsız geldiğini gören olmamıştı. Bu sabah da olmayacaktı.

Demiryolunun kenarından istasyona doğru yürürken, az ileride ağaçların arasından raylara çıkan karartıyı fark etti. Hemen kendini raylardan kenara atarak bir ağacın gövdesine gizlendi. Ulan terörist falan olmasındı! Yoksa raylara bomba koyup tren geçerken mi patlatacaktı? Rayların üzerindeki adam bir süre çevreyi kolaçan ettikten sonra tekrar ağaçların arasına girdi, biraz sonra, bu sefer iki kişi birini taşıyarak raylara çıktı. Mümtaz dikkatlice bakınca, bu iki kişinin terörist olmadığını anladı. Bunlar, Ökkeş ile oğlu Hüseyin'di. Bu saatte burada ne halt ediyorlardı, kimi taşıyorlardı? Mümtaz merak içinde ağacın arkasından olan biteni izlemeye devam ederken, Ökkeş ile Hüseyin taşıdıkları kişiyi raya yatırdılar. Ökkeş saatine baktı. Ardından raylardan aşağıya inerek gözden kayboldular. Mümtaz bir süre daha bekleyip gittiklerin-

den emin olunca, gizlendiği ağacın arkasından çıkarak rayda yatanın yanına koştu. Ökkeş'in kızı Zeliha'yı kanlar içinde buldu. Başında koca bir yara vardı. Demek ki, Ökkeş ile Hüseyin, aile meclisi kararıyla Abdullah'tan sonra zavallı Zeliha'yı da öldürmüşlerdi. Kızı raylara yatırarak suçu trene atacaklardı. Sözüm ona, intihar süsü vererek ceza almaktan yırtacaklardı. Vay kurnazlar vay! Vay katiller vay!

Satılmış Ağa'nın kızı Fadime'den sonra aynı yaşta başka bir kız daha bu dünyadan göçmüştü. Bir mezar da bu zavallı, bahtsız kız için açılacaktı! Ökkeş ile Hüseyin'in cezasız kalmaması için hemen polise haber vermeli, tanık olduğu her şeyi anlatmalıydı. Ama önce ölü kızı raylardan indirmeliydi. Mümtaz kızın kollarından tutup onu kenara çekerken, birden donakaldı.

Vay canavarlar vay!

2

İSTANBUL, 2015

Hatice, akşamüstü kocası Hüseyin'i uyandırmak için dürtünce, her zamanki gibi bir araba dolusu küfür işitti. Hüseyin taksiciydi. Gece çalışıyor, sabah eve gelip küfeyi devirip akşama kadar zıbarıyordu. Sultanbeyli'de boktan bir mahallede oturuyorlardı. Bir kızı bir oğlu vardı. Kızı on bir, oğlu on iki yaşındaydı.

Hüseyin kalkar kalkmaz sigarasını dudağına yerleştirerek üzerinde beyaz atlet, tuvalete gidip işedi. Tuvaletten çıkınca çocukların odasında olmadıklarını gördü.

“Çocuklar nerede?” diye seslendi mutfaktaki Hatice'ye.

Hatice sokakta oynadıklarını söyledi.

“Yemek hazırla, birazdan çıkacağım.”

Hatice'nin de yaptığı buydu zaten. Yemek hazırlamak ve ev işi yapmak. Hüseyin sabaha kadar dışarılardaydı. Sözümlü ona çalışıyordu ama sabah eve geldiğinde alkol ve sigara kokusu üzerine sinmiş oluyordu. Bu nasıl çalışmaktı? Hatice kocasına nereye gittiğini soramazdı. Sorarsa, Hüseyin onun bütün kemiklerini kırıp eline verirdi. Yıllarca dövmüştü, yine döverdi.

Hüseyin mutfağına geçip masaya oturdu. Bardağı uzattı.

“Su koy.”

Hatice söyleneni yaptı. Hüseyin önündeki yemeğe yumuldu. Yemekten sonra Hatice korka korka alışveriş için Hüseyin'den para bırakmasını istedi.

“Amına koyduğumun karısı, dün verdiğim parayı ne yaptın?” diye pis ağzını açtı Hüseyin.

Hatice ürkerek, çocuklara işportadan ayakkabı aldığını söyledi.

“Ulan iliğime kadar soydunuz beni!” diyerek parayı çıkardı, masaya fırlatıp kalktı. Giyindi, vurup kapıyı çıkıttı. Kapının önünde oynayan kızını yanına çağırdı. Kız, babasının yanına gelmeye çekinince, “Gel kız, harçlık vereceğim” diyerek kızını apartmanın içinde sıkıştırma kalkıp dudağına yumulacakken, merdivenlerden birinin indiğini işitti. Bir küfür savurup toparlandı, kız da babasının elinden kurtulup korkuyla sokağa kaçtı. Hüseyin kapının önünde duran taksisine atladı, otomobili bağırttırarak sokakta top oynayan çocukların üzerine sürdü, çocuklar sağa sola kaçıştılar. Telefonunu çıkardı, arkadaşı Selami’yi aradı.

“Selami, bugün kahveye gelmiyorum... tamam lan uzatma! Kapat.”

Sultanbeyli’nin anacaddesinde, her zaman beklediği kavşağa geldi. Burası ilerideki alışveriş merkezine göre daha tenha ve gözlerden uzaktı. Motoru kapatıp bir sigara yaktı. Sağı solu kesmeye başladı. Teybi açtı. Arabesk otomobile yayıldı. Cep telefonunu çıkarıp Aysel’i aradı. Telefon bir süre çaldıktan sonra açıldı.

“Neredesin kız, niye açmıyorsun telefonu?” dedi sırtarak. Karşı taraftan müzik ve gürültüler geliyordu. Konuşurken bir yandan da çüküyle oynuyordu. Aysel’le konuşurken Hüseyin’in eli hep çükünde olurdu.

“Ayol hazırlanıyorum aslanım, gelecek misin bu akşam?”

Aysel’in yüklü memelerini, koca kıcımı düşününce çükü büyüdü.

“Geleceğim tabii, özledim seni.”

“Demek özledin, ayı! Hadi bekliyorum, *bye*.”

Hüseyin telefonu kapatırken, pis pis gülümseyerek, “Seni kaltak seni” diye mırıldanırken, çükü de aynı fikirde olduğunu belli etti.

Telefon çaldı. Baktı. Şevki. Canı sıkılarak açtı telefonu.

“N’aber Hüseyin?”

Hüseyin bu heriften hiç hazzetmiyordu ama eli mahkûmdu; iş yapıyorlardı, ona muhtaçtı.

“Çalışıyorum Şevki Abi.”

“Bu akşam mekâna gel, biraz konuşacağız.”

Bu akşam mekâna Aysel için gidecekti. Şimdi bu herif zevkine ot tıkamıştı! Onu niye mekâna çağırıyordu ki?

“Hayırdır abi?”

“Hayır mı, şer mi anlayacağız. Hadi eyvallah!”

Hüseyin’in bütün keyfi kaçmıştı. Acaba, Şevki iti, olan biteni fark etmiş miydi? Hüseyin bu işi tereyağdan kıl çeker gibi hallettiği için, Şevki’nin bir şeyden kuşulanmasına olanak yoktu. Ancak, birinin gidip ispiyonlanması gerekiyordu ki, bu da imkânsızdı. Çünkü Hüseyin azar azar maldan yürüttüğünden kimseye bahsetmemişti. Yine de canı sıkıldı. Motoru çalıştırıp pencereyi açtı, sigarayı fırlattı.

Beş dakika geçti geçmedi, iki apaçi taksiye bindi. On altı-on yedi yaşlarındaydılar. Hüseyin bu tipleri ilk defa görüyordu. Genelde, hep aynı sadık müşteriler binerdi taksiye ama tabii ki yeniler de geliyordu. Hüseyin’in yaptığı iş kulaktan kulağa yayılınca, yeni müşteriler düşüyordu. Bir parola vardı.

Apaçiler, “Kartal’a çek abi” dediler.

Yolda Hüseyin dikiz aynasından gençleri kesiyordu. Müşteriyse bunlar, parolayı öterlerdi.

Biraz sonra apaçilerden biri, “Şu müziği değiştirsene” dedi.

“Ne çalayım?”

“Müslüm yok mu?” diyerek güldüler.

“Var.”

Parola tamamı. Hüseyin taksiyi ormanlık bir alana çekti. Eğer hava kararmadıysa taksiyi bu gözlerden uzak ormanlık alana getiriyordu. Burada fark edilme ya da yakalanma tehlikesi yoktu. Hava karardıktan sonraysa müşteriye nereye götürdüğünün pek önemi kalmıyordu. Tenha her sokakta alışveriş gerçekleşiyordu.

Arkaya dönüp ne istediklerini sordu. Hap istediler.

“Paraları görelim gençler.”

Apaçiler parayı uzattı. Hüseyin parayı saydıktan sonra torpido gözünde zulaladığı haplardan ufak bir paketi apaçilere verdi. Sonra apaçileri Kartal Metro’sunun önünde bırakırken, “Yine beklerim gençler” diyerek uzaklaştı. Tekrar Sultanbeyli’ye dönüp aynı yere park etti. Cebindeki koca tomar parayı keyifle sayarken bir keş daha düştü. Bu seferki herifin yaşı vardı. Hüseyin için yaş maş fark etmezdi. Yeter ki parayı saysınlar. Herif zayıflıktan kadavraya dönmüştü. Saç baş dağınıktı. Leş gibi ter kokusu otomobili sardı.

“Gazla” dedi yarım yamalak.

Hüseyin para tomarını cebine yerleştirdikten sonra yine dikiz aynasından herifi keserek motoru çalıştırıp kalktı. Pencereyi sonuna kadar açtı. Temiz hava içeri dolarak leş kokuyu bastırdı. Müziğin sesini de açtı. Arabesk dayanılmaz oldu. Çalan müzik insanı rahatlıkla intihara sürükleyebilirdi. Dikiz aynasından herifi kesmeye devam ediyordu. Herif terliyordu ve yerinde kıpır kıpırdı.

“Şu müziği değiştirsene” dedi sesi titreyerek.

“Ne çalayım?”

“Müslüm yok mu?”

Hüseyin hava karardığı için taksiyi bu sefer ormanlık alan yerine, daha yakınlarda, TEM çıkışındaki تنها bir sokağa çekti. Çevrede kamera mamera yoktu. Biliyordu.

“Ne istiyorsun?” dedi dikiz aynasına bakarak.

Herif zangır zangır titriyordu.

“Kokain ver.”

“Önce parayı görelim.”

Herif titreyen elini cebine götürdü, para çıkarıp uzattı.

Hüseyin parayı saydı, eksik olduğunu görünce, kan beynine çıktı, arkaya döndü, “Bu ne lan?” diyerek gürledi parayı adama doğru sallayarak.

Herif yalvaran bir sesle, “Bu kadar param var. N’olur, mala çok ihtiyacım var. Gerisini sonra veririm” dedi.

“Sen benimle dalga mı geçiyorsun lan!” Parayı herifin yüzüne fırlattı.

“Çok kötüyüm, daha ucuz bir şey ver! Bonzai yok mu?” diye inledi herif.

“Bonzai’yi git sokak itlerinden al.”

Bir hışımla otomobilden çıktı, arka kapıyı açtı, herifi yaka paça dışarı çekti. “Hayır kurumu mu ulan burası! Siktir git, başımı belaya sokma benim! Bana bak! Bir yerde ötersen, seni bulur, belanı sikerim” dedikten sonra otomobilin içine dağılmış paraları toplayıp bir kısmını cebine attı, “Bunlar bana zaman kaybettirdiğin için” dedi, kalanlarını herifin üzerine fırlattı, taksiye atlayıp topukladı. Herif yolun ortasında kıvranarak kaldı.

Hüseyin’in kafası bozulmuştu. Bu herif en az iki müşteriye mâl olmuştu. Keşke bütün parayı alsaydı. Sinirle direksiyona vurdu. Saatine baktı. Şevki ibnesi aklına geldi. Canı daha da sıkıldı. Süratini artırarak tekrar Sultanbeyli sapağından girdi ama müşteri beklediği kavşak yerine pavyonun önüne çekti. Otomobilden çıkıp bir sigara yaktı. Pavyonun kapısındaki korumaya selam

verip girdi. Bir kat aŖađıya indi, duvarları kırmızı kadifelerle kaplı koridordan geerirken içeriden bangır bangır müzik sesi geliyordu. Mekân küçük, basık ve havasızdı. Sigara dumanından göz gözü görmüyordu. Bira ve anason kokusu mekâna okmŖt. Masalar tıka basa doluydu. irkin ve tipsiz herifler masalarındaki kadınlarla gevrek gevrek gülüp içiyorlardı. Sahnedeki karı boktan karga sesiyle Ŗarkı söylüyordu. Aysel bu karıdan sonra sahneye çıkıyordu. Ŗevki henüz mekâna teŖrif etmemiŖti. Garson, Hüseyin’i görünce yanına koŖtu.

“HoŖ geldin Hüseyin Abi.”

“HoŖ bulduk” dedi Hüseyin etrafına bakmayı sürdürerek. “Aysel’e geldiğimi haber ver.”

Garson uzaklaŖınca kuytuda boŖ bir masaya oturdu. Biraz sonra Aysel geldi. Sarılıp pŖtler.

Aysel esmer, orta boylu, otuzlarında, etine dolgun, koca memeli, güzel bir hatundu. Ŗevki ve Hüseyin’in dıŖında kimsenin masasına oturmazdı. Çünkü Ŗevki’nin pavyon camiasında hatırı sayılır bir yeri vardı ve Hüseyin onun koruması altındaydı. Bu yüzden, Hüseyin’in Aysel’e asılmasına izin veriyorlardı. Garson masaya iki kadeh rakı, peynir, meyve, çerez getirdi. Kadehlere rakıyı doldurdu. Hüseyin hasretle Aysel’e sarılıp dudaklarına bir öpücük kondurdu. Aysel’in üzerinde kırmızı ince bir bluz vardı. Meme yarığı ortadaydı.

“zledim seni kız” dedi.

“Demek zledin. zlesen her gün gelirsin, ayı.”

Rakılar tokuŖturuldu.

Aysel ağzındaki sakızı bir o yandan bir bu yana çevirip duruyordu.

“İŖin bitince gece dolaŖalım mı?” dedi Aysel’in güçlü omuzlarına bir öpücük kondurarak. “Arabayı çekeriz sahile sonra...”